

Martina

Formanová

Trojdišné
plavky

Martina Formanová
Trojdílné plavky

Eroika

Martina Formanová

Trojdílné plavky

© Martina Formanová, 2007

© Eroika, 2008

ISBN 978-80-86337-67-8

Nadia

„Já jsem o všem znovu přemýšlel... A chci se rozvíst.“

Michael se převalil z boku na záda, trochu ze zbabělé snahy nevidět reakci, kterou jeho prohlášení vyvolá. Oči upřel ke stropu.

Měl pěkný široký hrudník, ale na jakýkoli hrudník lze hledět pouze určitou dobu. Někdo by vydržel patnáct sekund, jiný půl minuty. Nadia se na něj dívala mnohem dýl, částečně proto, že si během té doby sestavila zasedací pořádek pro páteční večeri.

„Nedělej to...“ řekla poté mírně zastřeným hlasem.

V místnosti bylo teplo, zmuchlaná péřová deka skopaná v nohách.

Oknem s napůl staženou žaluzií koukalo dovnitř denní světlo. Šedavé, pošmourné světlo brzkého zimního odpoledne.

„Nedělej to... Já tě nechci ztratit...“ Pohládila mu prsa a přitulila se blíž. Ofina jí spadla přes půl obličeje; nevadilo jí to, možná stejně měla trochu rozmazanou řasenku.

Rádio na pultě, který je odděloval od malé kuchyňky, záhadně zesílilo.

Nadia se napřímila na lůžku, její zájem se bez varování přesměřoval k rozhlasovému vysílání.

„Všiml sis, že reklamy jsou vždycky hlasitější?“

V tomto životním stadiu se stalo jejím největším přáním najít profesní smysl svého života. Zhlédnutí filmu *Erin Brockovich* v ní posílilo naději, že ještě

může být enormně prospěšná, a to i bez jakéhokoli odborného vzdělání. Jen mít oči (a uši) otevřené!

Michael se nespokojeně opřel o lokty.

„Abych řekl pravdu, nevšiml. – Já jsem se maličko zasek’ na tom svém rozvodu... Ale zapomeň na něj... Bavme se o reklamách...“

Inu, nejspíš mají trochu jiný priority.

Pokusila se jej obejmout kolem boků.

„Promiň...“ Jako by o tomtéž mnohokrát nemluvíli...

„Proč bys mě ztrácela? Snad naopak, ne? Budu mít víc času pro sebe... Můžeme třeba na pár dní někam jet...“

Nadia si je oba okamžitě představila na letišti, vyslečené z pásků u kalhot a bot, poníženež přešlapující v ponožkách u odbavovací kontroly.

Michael se posadil na posteli, její dlaň sklouzla podél jeho těla jak upuštěná rukavice.

„Uvědom si laskavě, že rozvod stojí vedle úmrtí někoho blízkého a ztráty zaměstnání nejvýš na žebříčku možnejch stresů,“ vyštěkl, a ještě z lůžka se natáhl pro kalhoty, pohozené na zemi. „Jeden ze tří nejstresovějších faktorů!“ zopakoval.

No jo, ale ty další dva si lidi zpravidla nevybíraj sami, odvětila mu v duchu Nadia.

Nahlas opět nasadila svůj *zastřený* hlas, ten, co doručoval sporné zprávy. (Špatné zcela vynechávala, ty měly své vlastní ochotné posly.)

„Ano, budeš mít víc času a začne ti vadit, že já ne. Uběhne pár týdnů, a přicházet do prázdného bytu se

ti už nebude zdát tak fantastický. Najdeš si někoho jinýho.“

Michael si vztekle přehodil kalhoty přes klín.

„Copak si myslíš, že jsem o tom donekonečna nepřemýšlel? Že jsem nezvažoval důvody...?“

Asi ano, ale blbě.

Máte normální problémy jako všichni manželé. – Tobě se zdá jako pitomost dát čtyři stovky za holiče, a tvé ženě přijde padlý na hlavu, že si koupíš kožené oblek na motorku, když nemáš motorku. – V čemž jí, upřímně řečeno, rozumím. – A sex už je po nějakých těch letech jak vánoční stromeček v březnu. Co má být.

Využila momentální atmosféry v pokoji a vstala. Dvakrát přešla po místnosti, snad aby demonstrovala, že je dosud nahá. Na svém těle velmi tvrdě pracovala a občas jí přišlo až líto, že je nevidí širší publikum. (V tělocvičně tuto smutnou realitu nahrazovala některou ze svých *umělých motivací*, kupříkladu vizí, v níž byla přinucena vystupovat jako Cher pouze v kožené bundě a síťových punčochách před flotilou mladičkových námořníků s písni *If I Could Turn Back Time*. – Představa obnaženého zadku ji zaručeně poháněla k usilovnějšímu posilování; nic nevadilo, že nebyla Cher ani koncertně nevystupovala. Vlastnila však síťové punčochy!)

Michael ji zamračeně sledoval.

Uvažovala, co říct pěkného.

Muži se podle ní dělili na ty, kteří pouze potřebovali potvrdit vlastní genialitu, a ty, jež naopak motivovala nemožnost ohromit či uspokojit partnerku. Do druhé skupiny se vůbec nemontovala.

Měla ráda vstřícnou atmosféru vzájemně šimraného sebevědomí a její letitou zásadou bylo nekritizovat. Nekritizovat a v podstatě říkat jen to, co chce druhá strana slyšet. Činila tak podvědomě, ani si neuvědomovala, jak je její mysl nacvičená dekodovat partnerovy signály. Byl to tik z doby, kdy neustále obluzovala a sváděla, otázka osobní techniky, jako je v rybaření lov na třpytku či na těsto.

Michael ani kritiku nesnesl. Jednou mu naznačila, že by si mohl nechat odstranit chloupky na ramenou a šíji, a on ji našťavaně odpálil příměrem, že mu její klín připomíná Hitlerův knírek.

Haló? Brazilská depilace! Proč hned nějaké antisemitské hnízdo?

Kde by asi skončili, kdyby šlo o něco podstatnějšího?

Nehodilo se odejít rovnou do sprchy. Obešla postel a položila si Michaelovu hlavu na břicho. Maličko se vzpíral. Byla však přece jen lidskou bytostí a hodlala jí zůstat do konce. Slušelo se ukázat zaujetí, soucit.

Objala mu paže, obestoupila nohy a posadila se přes něj. Kovová přezka pásku jeho kalhot se jí zaryla do stehna.

Patnáct minut milosrdenství už odtikávalo.

Byla si jistá, že si je vybere zpátky.

Možná si je už i vybrala. Život byl dobrý. Zdravé děti, skvělý manžel.

Jak si jen Michael mohl myslet, že by měnila! Znovu uchopila jeho hlavu do dlaní. Ukonejšit.

Jeho odpor zeslábl, podvolil se pohybům jejích prstů ve vlasech, polibkům. Tohle všechno Nadia nabízela.

Plus dalších jedenáct minut. Pak za rodinou.

Michaelovy ruce zůstaly přilepené na jejích bocích.

„Kdy tě uvidím?“ zeptal se.

„Brzo,“ odpověděla a vyvlékla se z jeho objetí. „Kdy budeš chtít.“

Sebrala ze země sukni a vysoké boty... Kde jen můžou být punčocháče?

Michael ji pozoroval.

Cítila, že ho její věčnost irituje, ale už si nemohla pomoci... Už ho laskala a chlácholila, teď nastal čas být praktická.

Vstal a nakvašeně odešel do sprchy.

Taky ji iritoval – vida, lezli si na nervy, aniž by spolu kdy žili. Že se poznali coby dramatičtí umělci přece neznamená, že musejí obsáhnout celé citové spektrum! Příjemné odpoledne snad stačí?

Měla dnes za sebou nezdařený konkurs na moderátorku pořadu o cestování, svůj důvod cítit se pod psa. Další neúspěšný konkurs... Jak dlouho si ještě chtěla namlouvat, že se znovu pokouší o hereckou dráhu? – Ačkoli když poprvé potkala Michaela na jakémsi castingu, byl na tom velmi podobně: za sebou třícítku a pár šteků, nic nenaznačovalo, že by se ještě mohl chytit. O dva roky později se setkali znovu; tentokrát už hrál jednoho z kriminalistů v poměrně úspěšném

televizním seriálu. Paradoxně ona série policejních příběhů běžela na NBC proti cyklu situačních komedií, které psal její manžel a které vysílala ve stejném čase ABC.

Kde byl její úspěch? A co by vůbec měla zkusit, když ne herectví?

Aspoň že dnes nic neutratila. Taky si mohla pofoukat bolístku dvěma páry bot nebo nějakým jarním pláštěm.

À propos.

Vzpomínka na poslední výpisy z kreditních karet jí způsobila náhlou nevolnost. Měla by je pozorně prostudovat. Třeba se někde spletli o desetinnou čárku. Je přece vyloučené, že by utratila tolik za drobné věci denní potřeby. Za boty. A zubní kartáčky. Dobře, pro ty měla slabost. Nebo trička a džínsy, pro které měla rovněž slabost. Dývídíčka. Hudbu. Svršky obecně. Svršky a spodky obecně. Dětské oblečení, počítačové hry. Snídaně. Obědy. Krémy. Co ještě spadalo do jejího *kapesného*?

Možná se vlastně o omyl nejednalo. A účty bude muset zaplatit.

Snad raději myslet na debakl s pořadem o cestování.

Postavila se do koupelny a čekala, až jí uvolní sprchu.

Zrcadlo potvrdilo, že měla skutečně rozmazané oči. Bez krému šla obtisknutá černě smýt těžko.

Michael za jejími zády odhrnul plastový závěs a vystoupil ze sprchy. Zápolil s ručníkem, zápolil

s místem. Sálala z něj horká voda a mýdlo, a jí se najednou nikam nechtělo. Otočila se a přistoupila blíž k němu.

Hmm. Vypadal lákavě jak dobře vyzdobená výloha.

A tohle uspokojení se jí ani neobjeví na žádném kreditním výpisu!

Bylo tma a z Michaelova ateliéru vyšla mnohem později, než plánovala. Venku se do ní opřel štiplavý vítr. Přituhlo, teplota se přiblížila k bodu mrazu. Krátká ulice byla prázdná. Na rohu si všimla nově otevřeného *Bath & Body Shop*. Vybavila si jeho vůni a zavrtala se do světlého kožíšku.

K parkovišti skoro doběhla, v autě za chvíli roztaže. Rozjela se napříč širokými třídami dolů k Hudsonu a odbočila na dálnici mířící ven z Manhattanu.

Téměř rok jí odjezd z města vháněl slzy do očí. Měla dojem, že u platebních turniketů na mostě končil život.

Nyní se cítila silná a šťastná. Na svou vyrovnanost byla pyšná; znamenala výsledek velmi pečlivě namíchané medicíny, již si postupně naordinovala. Zatímco jiní se bezmyšlenkovitě krmili antidepresivy, Nadia se vyléčila sama. Občasnou dávkou smogu, prachu, špíny, bláznů, jarních kolekcí, letních výprodejů a podzimních slev, nevěry, pokut za zakázané parkování, za překročení kreditního limitu nebo povolené rychlosti, pokusů úspěšně pracovat či spokojeně nepracovat.

Cestou si přehrála dvě a půl céděčka, zesílila je na samou hranici poslouchatelnosti a zpívala s nimi, spíš řvala než zpívala, nadšená, že míří domů.

Měla štěstí, že na dálnici i na okresce byl mírný provoz, musela se hlídat, aby plyn nesešlápla k podlaze. Propletla se městečkem a pak lesními cestami, které se dodnes nenaučila z hlavy vyjmenovat. Vizualně si však věděla rady, každé rozcestí či odbočka pro ni měly svou specifickou tvář a neomylně ji navigovaly k domovu. U poslední vidličky se cesta ještě zúžila a skrze holé větve jabloní už viděla svůj do tmy svítící dům.

Ani se nezdržovala zajížděním do garáže.

Dveře do haly byly otevřené, Tom nikdy nezamykal. Zavřela za sebou a vydala se do dětské ložnice. Zkontrolovala spící syny a pak se přivítala s manželem.

Nalila oběma skleničku červeného vína a přisedla si k němu na široký pohodlný gauč, aby společně sledovali večerní zprávy. Natáhli si podle zvyku nohy před sebe na konferenční stolek.

„Jak to dopadlo?“ zeptal se zúčastněně.

„Řekli, že se ozvou, ale já vím, že jsem nebyla dobrá...“ přiznala upřímně.

„Tak jsou blbý... Protože ty seš dobrá,“ uzavřel záležitost s konkursem Tom.

Místo díky se mu něžně otřela chodidlem o nárt.

„Pojď, mami, budeme poslední...“ uslyšela znovu netrpělivě volat od dveří své syny.

Těžko říct, kde pochytili celý ten koncept *nebýt pozdě*. Asi ve škole.

Taky se už nepříjemně orientovali v čase.

„Už jdu! Zkontrolujte si zatím, jestli máte v pořádku svačinky!“ zavolala dolů z koupelny s vědomím, že tak získá několik dalších minut.

Vzápětí je slyšela pod schodištěm dohadovat se o výměně ovocného želé za müsli tyčinku, aniž bylo patrné, co má na dětském potravinovém trhu vyšší hodnotu.

Nadia si přetáhla přes hlavu rolák a v mžiku nanasla trochu řasenky.

Jak zábavné by asi bylo vodit syny do školy na Manhattanu... Vidět po ránu ve školce Umu Thurman, v nejnižší možno střížených džínsách a s briliantkem v pupíku, jak ji popisoval Michael.

Ach jo.

Seběhla dolů a pokračovala s dětmi do garáže.

„Mám dneska narozeniny?“ zeptal se ze zadního sedadla Brian.

„Ne, nemáš,“ odpověděla synovi Nadia.

Na stejnou otázku odpovídala tak často, že už přestala upozorňovat, jak absurdní je.

„A kdy teda dostaneme gameboy?“ převzal vyjednávací štafetu jeho mladší bratr Ray.

„Gameboy nedostanete,“ řekla pokud možno klidně a rozhodně.

„Nikdy?“ navázal ublíženecky ten starší.

Na okamžik zaváhala, zda přece jen není příliš krutá.

„Možná až vám bude deset a jedenáct,“ připustila

s tím, že se jedná o bezpečně vzdálený časový horizont.

„Maminko...“ spustil plačtivě Ray. „Já bych ale hrál jenom tehdy, když bys to dovolila...“

Tenhle tón a poloha byly zrádné. Chlapec zněl bezbranně a odevzdaně, snažila se nemyslet na to, jak maličký byl, když se, chudáček, předčasně narodil.

Ke školce zbývalo pouhých pět sedm minut.

„Ne, kocourku... Víš dobře, že bys hrál pořád... Už nejen doma, jako na počítači a na playstationu, ale i v autě a kamkoli bys šel...“

Nechtěně mrkla do zpětného zrcátka. Mladší syn zkroušeně svíral svůj balíček karet s Pokémony, starší upřeně hleděl z okna.

„Přece nám můžeš stanovit nějaký časovej limit,“ řekl po chvíli Brian mírně.

„Ale vždyť vy ho nebudete dodržovat, vždycky to tak je,“ namítla. „A já jsem pak ze sebe nešťastná, že jsem jako matka selhala... Snažte se do mě vžít!“

V autě zavládlo ticho.

Její synové, ve věku pět a šest let, se zřejmě pokoušeli vžít do své osmatřicetileté matky.

„Nemůžeš nás teda nějak potrestat, kdybysme hráli moc často?“ napadlo Briana.

Nadia zhluboka vzdychla.

„To taky nedodržím. Prostě to po mně nechtějte, já vás o to snažně prosím!“ Do hlasu vložila veškerou pokoru a naléhavost. – Tady je, vydává se jim všanc, oslabená svou všepřehlušující mateřskou láskou.

Děti ji nespokojeně hypnotizovaly ve zpětném zrcátku.